

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobců: **a) Obec Borová Lada**, se sídlem Borová Lada č. p. 38, **b) Obec Kvilda**, se sídlem Kvilda č. p. 17, **c) Obec Modrava**, se sídlem Kašperské Hory, Modrava č. p. 63, **d) Obec Nová Pec**, se sídlem Nová Pec č. p. 43, **e) Obec Stožec**, se sídlem Stožec č. p. 54, **f) Městys Strážný**, se sídlem Strážný č. p. 23, **g) Město Volary**, se sídlem Volary, Náměstí 25, **h) Město Želená Ruda**, se sídlem Železná Ruda, Klostermannovo nám. 295, všichni zastoupení JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem v Brně, Lidická 57, proti odpůrci: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Mariánské nám. 2, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se včas podanou žalobou dne 29. 9. 2015 u Městského soudu v Praze domáhali ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva životního prostředí. Žalobci uváděli, že jsou obcemi a městy, na jejichž katastrálních územích se zcela nebo zčásti nachází Národní park Šumava. Všichni žalobci jsou obcemi, které podle ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a že delegovali své zástupce do Rady Národního parku Šumava (dále jen Rada) zřízené podle § 20 odst. 1 tohoto zákona.

Žalovaný správní orgán v roce 2013 zajišťoval zpracování Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 až 2028. Předlohu tohoto Plánu péče rozeslal žalovaný v průběhu

roku 2013 v souladu s ustanovením § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody zástupcům obcí delegovaným do Rady. Zástupci obcí následně žalovanému navrhli provedení některých úprav předlohy a dne 5. 6. 2013 obdrželi od žalovaného upravenou předlohou Plánu péče na období 2014 až 2028. Dne 20. 6. 2013 na zasedání Rady vyslovili zástupci obcí s upravenou předlohou svůj souhlas, a to s výjimkou obcí Modrava, Prášíly a Kašperské Hory. O rozporech rozhodoval postupně žalovaný dne 13. 8. 2013, č. j. 57070/ENV/13, dne 14. 8. 2013, č. j. 57633/ENV/13 a dne 16. 10. 2013, č. j. 76395/ENV/13, a tak vzniknul „Dohodnutý plán péče“, který žalobci považovali za návrh plánu péče připravený postupem podle § 20 odst. 3, 4 zákona o ochraně přírody, který má být následně jako návrh Plánu péče předložen ke zveřejnění na portálu veřejné správy a na úředních deskách obcí podle § 38 odst. 3 téhož zákona.

Poté žalovaný v listopadu 2013 podobu dohodnutého Plánu péče bez projednání se zástupci obcí delegovanými do Rady podstatným způsobem přepracoval a tento postup označili žalobci **(a) Město Hartmanice, b) Obec Srní, c) Obec Stožec, d) Město Železná Ruda, e) Obec Modrava**) za nezákonný zásah a Městský soud v Praze jejich žalobě přisvědčil rozsudkem ze dne 12. prosince 2014, č. j. 10 A 99/2014-99. V citovaném rozsudku rozhodnul zdejší soud takto:

- Schválení Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2017, k němuž došlo sepsáním protokolu Ministerstva životního prostředí o schválení Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2017 ze dne 23. 4. 2014, čj. 29588/ENV/14 976/620/14, bylo nezákonným zásahem do práv žalobců.
- Žalovanému se ukládá, aby protokol o schválení Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2017 ze dne 23. 4. 2014, čj. 29588/ENV/14 976/620/14, zrušil a o této skutečnosti informoval dotčené obce a kraje, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- Žalovanému se přikazuje, aby Plán péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2017 odstranil z Ústředního seznamu ochrany přírody a krajiny, a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí o zrušení protokolu dle výroku II tohoto rozsudku.
- Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě do deseti dnů od právní moci rozhodnutí o zrušení protokolu dle výroku II tohoto rozsudku pokračoval v projednávání návrhu Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2028 schváleného Radou Národního parku Šumava na jejím zasedání dne 20. 6. 2013, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o rozporech ze dne 13. 8. 2013, čj. 57070/ENV/13, ze dne 14. 8. 2013, čj. 57633/ENV/13, a ze dne 16. 10. 2013, čj. 76395/ENV/13.

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2015, č. j. 7 As 286/2014 – 38, byla zamítnuta kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014 – 99.

V inkriminované věci žalobci ve svém podání ze dne 29. 9. 2015 namítali, že žalovaný správní orgán nesplnil vůbec povinnost uloženou pod bodem IV. citovaného rozsudku zdejšího soudu č. j. 10 A 99/2014-99, tj. *„aby ve lhůtě do deseti dnů od právní moci rozhodnutí o zrušení protokolu dle výroku II tohoto rozsudku pokračoval v projednávání návrhu Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014 – 2028 schváleného Radou Národního parku Šumava na jejím zasedání dne 20. 6. 2013, ve znění rozhodnutí Ministerstva*

životního prostředí o rozporech ze dne 13. 8. 2013, čj. 57070/ENV/13, ze dne 14. 8. 2013, čj. 57633/ENV/13, a ze dne 16. 10. 2013, čj. 76395/ENV/13“. Naopak žalovaný dne 16. 2. 2015, tedy bezprostředně po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 286/2014 – 38, svým přípisem č. j. 11751/ENV/15 oznámil Správě Národního parku Šumava, že splnění povinnosti uložené výrokem IV. proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014 – 99 není možné, neboť „v této podobě ... nelze návrh plánu péče o NP Šumava projednávat pro jeho zásadní vady a rozpor s platnou právní úpravou.“

Žalobci namítali, že s obsahem přípisu žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, byli seznámeni na jednání Rady Národního parku Šumava dne 28. 7. 2015 a současně jim byl předložen zcela nový koncept návrhové části Plánu péče o Národní park Šumava na roky 2016 – 2030 s tím, že tento materiál bude postupně projednáván se zástupci obcí podle § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody. Ze zápisu z jednání Rady dne 28. 7. 2015 plyne, že žalovaný vůči členům rady interpretoval obsah svého přípisu ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, jako pokyn zahájit proces tvorby plánu péče o Národní park Šumava znovu od samého počátku.

Žalobci namítali, že zamítnutí návrhové části dohodnutého Plánu péče, které bylo žalovaným provedeno jeho přípisem ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, a které vyústilo v zahájení přípravy zcela nového Plánu péče o Národní park Šumava na roky 2016-2030 (tedy na období odlišné od období platnosti dohodnutého Plánu péče), je opět nezákonným zásahem, který není rozhodnutím, a kterým byli žalobci zkráceni přímo na svých právech ve smyslu § 82 soudního řádu správního. Žalobci považují zamítnutí návrhové části dohodnutého Plánu péče za zjevné a úmyslné porušení povinnosti uložené žalovanému výrokem IV. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014 – 99.

K aktivní legitimaci § 82 soudního řádu správního žalobci uváděli, že jako obce – členové Rady Národního parku Šumava, splňují předepsané podmínky. Současně poukazovali na citované rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu, jimiž byla jejich aktivní legitimace uznána.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 18. 12. 2015 navrhnul žalobu zamítnut jako nedůvodnou a zpochybnil aktivní legitimaci žalobců s tím, že žalobci jsou nositeli práva zúčastnit se dohody o návrhu plánu péče podle § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody. Vzhledem k tomu, že po zamítnutí návrhu plánu péče došlo k jeho přepracování, k zahájení postupu ve smyslu § 20 odst. 3 téhož zákona a v současné době se nachází jednání o návrhu plánu péče ve fázi rozhodování o rozporech mezi správou Národního parku Šumava a delegovanými zástupci obcí do Rady Národního parku, domnívá se žalovaný, že nelze dovodit nelegitimní zásah do procesních práv obcí, jak je v žalobě uvedeno. Podle názoru žalovaného nejsou jiná práva obcí dotčena s ohledem na skutečnost, že Plán péče o Národní park Šumava jako odborný dokument ochrany přírody není pro tyto obce závazný.

Žalovaný uváděl, že z dikce zákona o životním prostředí vyplývá, že správa Národního parku Šumava parku odpovídá za přípravu návrhu plánu péče (§ 78 odst. 9 zákona) a za dosažení dohody se zástupci obcí delegovanými do rady Národního parku (§ 20 odst. 3 zákona). Žalovaný zodpovídá za jeho zpracování, zajišťuje a schvaluje plán péče o národní park (§ 38 odst. 2, § 79 odst. 3 písm. h) téhož zákona.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se účastníci řízení nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadený zásah žalovaného podle § 87 odst. 1 soudního řádu správního a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu, neboť rozhodoval pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Zákon o ochraně přírody v § 38 odst. 1 stanoví expressis verbis, že plán péče není pro fyzické ani právnické osoby závazný, zavazuje tedy pouze státní orgány a je případně „podkladem“ pro činnost obcí a krajů při územním plánování. Je tedy zřejmé, že nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva ani povinnosti, a nejedná se tak o rozhodnutí ve smyslu § 65 soudního řádu správního. Vzhledem k tomu, že není závazný pro fyzické a právnické osoby, se ovšem nemůže jednat ani o opatření obecné povahy. Protože se pochopitelně nejedná ani o nečinnost správního orgánu, nepřichází do úvahy ani žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a zbývá tak jediné možností ochrany prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. září 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté správního řádu z roku 2004. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 soudního řádu správního; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 soudního řádu správního. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby napadající tento souhlas, v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 soudního řádu správního.

V inkriminované věci lze tedy uzavřít, že žalobci, kteří se proti schválení plánu péče brání podáním zásahové žaloby, zvolili adekvátní procesní prostředek, a soud proto mohl konstatovat, že žalobci jsou aktivně legitimováni k podání žaloby.

Podle § 84 odst. 1, 2 soudního řádu správního žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Soud se dále zabýval otázkou, zda žaloba byla podána včas. Žalobci v petitu žaloby uváděli, že přípis žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, jim byl doručen dne 28.

7. 2015 (úterý), a žalovaný správní orgán tuto skutečnost nepopřel. Žaloba podaná dne 29. 9. 2015 (úterý) byla tedy podána včas. Soud proto mohl přistoupit k meritornímu projednání žaloby.

Podle § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody před schválením zón národního parku (§ 17), návštěvního řádu (§ 19) a plánu péče o národní park je orgán ochrany přírody povinen dohodnout návrh těchto dokumentů se zástupci obcí, delegovanými do rady podle odstavce 2.

Podle § 20 odst. 4 zákona o ochraně přírody nedojde-li k dohodě podle odstavce 3, předloží rada rozpor se svým stanoviskem Ministerstvu životního prostředí, které věc rozhodne po projednání s dotčenými obcemi.

Podle § 38 zákona o ochraně přírody

(1) Plán péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo (dále jen "plán péče") je odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany ve zvláště chráněném území a na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu. Plán péče slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů 14a) a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Pro fyzické ani právnické osoby není závazný.

(2) Zpracování plánu péče zajišťuje orgán ochrany přírody příslušný k vyhlášení zvláště chráněného území. Zpracování plánů péče o národní parky a chráněné krajinné oblasti zajišťuje Ministerstvo životního prostředí.

(3) Před schválením plánu péče vydá orgán ochrany přírody oznámení o možnosti seznámit se s návrhem plánu péče. Oznámení zveřejní na portálu veřejné správy a zašle dotčeným obcím, které je zveřejní na své úřední desce.

(4) Návrh plánu péče projedná orgán ochrany přírody rovněž s dotčenými obcemi a kraji. O způsobu vypořádání připomínek vlastníků, obcí a krajů sepiše orgán ochrany přírody protokol, kterým zároveň plán péče schválí. Plán péče schvaluje orgán ochrany přírody zpravidla na období 10 až 15 let.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 26. dubna 2012, sp. zn. IV. ÚS 2005/09, zákonné omezení hospodaření ve veřejném nebo obecném zájmu na základě zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon) a zákona o ochraně přírody a z něho plynoucí odškodnění spočívající toliko v náhradě zvýšených nákladů, pokud z omezeného způsobu hospodaření v nich vzniknou (§ 36 odst. 3 lesního zákona), je v souladu se "spravedlivou rovnováhou" požadovanou článkem 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, který je třeba vykládat, stejně jako celou Úmluvu, takovým způsobem, aby byla zaručena konkrétní a skutečná práva, nikoli práva teoretická a zdánlivá. Omezení vlastnictví, mající na zřeteli tyto zásady, spojené s nárokem vlastníka toliko na náhradu zvýšených nákladů, není protiústavní.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. února 2012, č. j. 5 As 12/2011 – 167:

I. Plán péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo není podle § 38 odst. 1 zákona o ochraně přírody pro fyzické a právnické osoby závazný; není závazný ani pro orgán ochrany přírody v tom smyslu, že by se od něho nemohl v žádném případě odchýlit, nicméně jde o

odborný a koncepční dokument, který má sloužit jako klíčový podklad pro rozhodování orgánu ochrany přírody ve věcech týkajících se daného zvláště chráněného území.

II. Pokud se hodlá orgán ochrany přírody od plánu péče o zvláště chráněné území, který obsahuje jako navržené opatření na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu vyloučení jakékoli další stavební činnosti v tomto ochranném pásmu, odchýlit tím, že souhlas podle § 37 odst. 2 zákona o ochraně přírody se stavební činností v ochranném pásmu tohoto zvláště chráněného území udělí, nemůže tak učinit jinak než po důkladném zjištění a zhodnocení možných dopadů zamýšlené stavební činnosti na předmět ochrany.

Podle § 73 odst. 1 zákona o ochraně přírody při ochraně přírody a krajiny, zejména při vyhlášení a ochraně zvláště chráněných částí přírody, popřípadě při upuštění od jejich ochrany, v přípravě plánu péče o vybraná zvláště chráněná území spolupracují orgány ochrany přírody s odborně kvalifikovanými právníckými a fyzickými osobami.

Z žalobci namítaného rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014-99 vzal soud za prokázané následující skutečnosti:

Žalovaným upravený Dohodnutý plán péče byl dne 20. 12. 2013 žalovaným zveřejněn a rozeslán do připomínkového řízení. Obce, které delegovaly své zástupce do Rady, uplatnily vůči návrhu své připomínky, v nichž v první řadě poukazyvaly na to, že žalovaný nedodržel postup stanovený v § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody.

V dubnu 2014 zveřejnil žalovaný na své úřední desce protokol o schválení plánu péče. Připomínkám obcí, které delegovaly své zástupce do Rady, vyhověl žalovaný jen v ojedinělých případech a v otázce nedodržení postupu stanoveného v § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody poukázal na to, že Rada není poradním orgánem žalovaného, nýbrž Správy Chráněné krajinné oblasti a Národního parku Šumava. Z protokolu o vypořádání připomínek současně vyplývá, že žalovaný naopak vyhověl prakticky všem připomínkám, které vůči plánu péče uplatnily právnícké a fyzické osoby označené souhrnně jako „vědecká obec a NNO“, ačkoliv tyto osoby nejsou ani vlastníky pozemků na území Národního parku Šumava ani dotčenými obcemi či kraji. V některých případech dokonce nemají právní osobnost a nejsou tudíž vůbec způsobilé činit právní jednání (například tzv. Stínová vědecká rada NP Šumava). Výsledný text plánu péče se v řadě podstatných ohledů odlišuje jak od dohodnutého plánu péče, tak i od plánu péče zveřejněného v prosinci 2013.

Žalobci namítali, že žalovaný při schvalování plánu péče postupoval nezákonně. Ze zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že celý proces tvorby plánu péče má pět fází, a to:

- A) zpracování návrhu plánu péče zahrnující vnitřní připomínkové řízení a odbornou i veřejnou oponenturu zajišťovanou žalovaným podle § 73 odst. 1 zákona a ústící v předložení předlohy plánu péče Radě za účelem dosažení dohody o návrhu plánu péče podle § 20 odst. 3 zákona o ochraně přírody;
- B) uzavření dohody o návrhu plánu péče se zástupci obcí delegovanými do Rady, popřípadě vznik rozporů spojený s navazujícím rozhodnutím žalovaného a jeho řešení podle § 20 odst. 4 zákona o ochraně přírody;
- C) předložení dohodnutého návrhu plánu péče ke zveřejnění na portálu veřejné správy a na úředních deskách podle § 38 odst. 3 zákona o ochraně přírody;

D) projednání dohodnutého návrhu dotčenými obcemi a kraji podle § 38 odst. 4 zákona o ochraně přírody spojené s možností vlastníků, obcí a krajů vznášet k dohodnutému návrhu připomínky;

E) schválení plánu péče spojené s vypořádáním připomínek vlastníků, obcí a krajů podle § 38 odst. 4 zákona o ochraně přírody.

Městský soud v Praze v namítaném rozsudku mj. uvedl, že třetí fázi představuje „předložení dohodnutého návrhu plánu péče (v případě rozporu předložení návrhu plánu péče v podobě vzešlé z rozhodnutí žalovaného o řešení rozporu) ke zveřejnění na portálu veřejné správy a na úředních deskách podle § 38 odst. 3 zákona o ochraně přírody“. Dospěl k závěru, že žalovaný pochybil již ve třetí fázi schvalovacího procesu, když návrh plánu péče zveřejnil a s veřejností projednával v podobě, která nebyla zástupci obcí v Radě schválena (a s níž v tomto případě dokonce výslovně vyjádřili nesouhlas). Bylo by tedy bezpředmětné zabývat se tím, zda došlo ze strany žalovaného k pochybením také v dalších fázích. Ze stejných důvodů se soud nezabýval obsahovými výhradami žalobců vůči schválenému plánu péče. Za situace, kdy plán péče byl schválen způsobem, který po procedurální stránce vykazoval závažná pochybení, lze důvodně předpokládat, že výsledná podoba plánu péče by mohla být při dodržení zákonné procedury jiná. Soud by se proto mohl obsahovými námitkami žalobců vůči plánu péče zabývat jedině tehdy, pokud by proces vedoucí k jeho schválení byl bezvadný. Lze však alespoň obecně konstatovat, že rozsah přezkumné činnosti soudu v tomto ohledu je v každém případě velmi omezený. Konstatovat nezákonnost obsahu schváleného plánu péče by soud mohl jedině v případě, pokud by schválený plán péče byl ve zjevném rozporu s právními předpisy. Soud však v žádném případě není povolán k tomu, aby přezkoumával správnost schváleného plánu péče po odborné stránce a hodnotil vhodnost nebo nevhodnost navržených opatření či koncepčních záměrů. Takové úvahy přísluší výhradně žalovanému, a pokud nevybočí z mezí stanovených právními předpisy, soudu nenáleží do jeho činnosti nijak ingerovat, byť by se i domníval, že by ochranu přírody v národním parku bylo možno zařídit v určitém konkrétním aspektu efektivněji.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný zasáhl do procedurálních práv žalobců na účast při tvorbě plánu péče, a proto rozhodl, že schválení plánu péče bylo nezákonným zásahem (výrok I rozsudku), a že následky nezákonného zásahu nadále trvají, a proto soud žalovanému nejprve uložil povinnost obnovit stav před zásahem, tj. povinnost schválený plán péče zrušit (výrok II tohoto rozsudku). Od tohoto výroku se odvíjí povinnost odstranit plán péče z Ústředního seznamu ochrany přírody a krajiny poté, co bude plán péče v souladu s výrokem II rozsudku zrušen. Tímto postupem bude obnoven stav, který tu byl před nezákonným zásahem. Současně soud vyhověl i návrhu žalobců, aby byla žalovanému uložena povinnost pokračovat v projednávání návrhu plánu péče v té podobě, v jaké byl projednán Radou, čímž soud zakázal žalovanému v tom, aby pokračoval v porušování práv žalobců na to, aby byl s nimi dohodnutý návrh plánu péče projednán ve veřejném připomínkovém řízení.

Pokud žalobci požadovali, aby byl návrh plánu péče projednán v té podobě, jak ho dne 20. 6. 2013 schválila Rada, takto formulovanému návrhu však soud vyhovět nemohl, neboť z ust. § 20 odst. 4 zákona o ochraně přírody jednoznačně plyne, že v případě rozporu mezi Radou a Správou ohledně návrhu plánu péče rozhodne o rozporu Ministerstvo životního prostředí. Jeho rozhodnutí je přitom nutno považovat za závazné. Soud zdůraznil, že výrokem IV rozsudku žalovaného nijak nezavazuje k tomu, jaký má být výsledek projednání dohodnutého návrhu plánu péče. Pokud bude žalovaný i nadále přesvědčen, že v podobě, jak

byl návrh plánu péče dohodnut a následně dotvořen jeho rozhodnutími o rozporech, nemůže být schválen, a že je zapotřebí v plánu péče provést změny, které by svým rozsahem přesahovaly přípustný rámec, jak bylo vymezeno shora, pak mu ani tento rozsudek nebrání v tom, aby dohodnutý návrh plánu péče zamítl a zahájil celý proces schvalování plánu péče znovu, počínaje jeho první fází.

Tento rozsudek byl posléze potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 286/2014 – 38, když byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného.

V inkriminované věci se žalobci žalobou podanou dne 29. 9. 2015 domáhali rozhodnutí soudu ve věci uložení povinnosti žalovanému pokračovat v projednávání návrhu Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014-2028, schváleném Radou Národního parku Šumava dne 20. 6. 2013, a naplnit rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014-99.

Nezákonný zásah potom spatřují v tom, že žalovaný správní orgán jednak nesplnil vůbec povinnost uloženou pod bodem IV. rozsudkem Městského soudu v Praze, č. j. 10 A 99/2014-99, a jednak dne 16. 2. 2015 svým přípisem č. j. 11751/ENV/15 oznámil Správě Národního parku Šumava, že splnění povinnosti uložené výrokem IV. proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014 – 99 není možné.

Pokud jde o první námitku, musel ji soud odmítnout jako neodůvodněnou. Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 10 A 99/2014 – 99 totiž zdůraznil, že výrokem IV rozsudku žalovaného nijak nezavazuje k tomu, jaký má být výsledek projednání dohodnutého návrhu plánu péče. Pokud bude žalovaný i nadále přesvědčen, že v podobě, jak byl návrh plánu péče dohodnut a následně dotvořen jeho rozhodnutími o rozporech, nemůže být schválen, a že je zapotřebí v plánu péče provést změny, které by svým rozsahem přesahovaly přípustný rámec, jak bylo vymezeno shora, pak mu ani tento rozsudek nebrání v tom, aby dohodnutý návrh plánu péče zamítl a zahájil celý proces schvalování plánu péče znovu, počínaje jeho první fází.

Jak z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014 – 99, tak i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 286/2014 – 38, vyplývá shodný závěr, a to že Ministerstvo životního prostředí je povinno postupovat do dalších fází projednávání jen takový plán péče, který je dohodnutý se zástupci obcí, popř. upraven na základě rozhodnutí o rozporech. V tomto pochybení žalovaného shledaly soudy nezákonný zásah do práv obcí. Návrh Plánu péče je zpracováván správou Národního parku Šumava jako odbornou organizací plnící odborné úkoly zadané žalovaným, který je subjektem řídicí správy národních parků. Z citovaných rozsudků jednoznačně vyplývá, že žalovaný má právní odpovědnost za konečný návrh plánu péče, upraveného po rozhodnutí o rozporech.

Městský soud v Praze na str. 12 citovaného rozsudku uvedl: „*Pokud by Ministerstvo životního prostředí na základě podaných připomínek v této poslední páté fázi projednávání dospělo k závěru, že návrh plánu péče je třeba přepracovat zcela zásadně a nahradit jej dokumentem významně odlišným od dokumentu projednaného v Radě, pak zřejmě nezbude, než všechny jednotlivé fáze schvalovacího procesu opakovat, a to tak, aby schválený plán péče skutečně vycházel z návrhu, ohledně něhož byl ve druhé fázi procesu dosažen určitý konsensus mezi Správou a dotčenými obcemi.*” Městský soud v Praze v citovaném rozsudku

tedy připustil, že bude-li to nutné zahájit proces projednávání od samého počátku, žalobou napadený postup žalovaného tedy považoval ve svém rozsudku za možný.

Koneckonců i Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že „stěžovatel měl zajistit, aby dokument, který byl předložen delegovaným zástupcům obcí, byl v souladu s příslušnými právními předpisy, a nic mu nebránilo v tom, aby v případě následných nutných obsahových úprav textu dohodnutého plánu péče byl tento znovu projednán a dohodnut s delegovanými zástupci obcí“.

Pokud jde o namítaný dokument žalovaného ze dne 16. 2. 2015, č. j. 11751/ENV/15, adresovaný Správě Národního parku Šumava, uvádí se v něm mj. expressis verbis toto:

- *Zamítám návrhovou část plánu péče o NP Šumava na období 2014 - 2028 v podobě schválené Radou NP Šumava na jejím zasedání dne 20. 6. 2013, ve znění rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o rozporech ze dne 13. 8. 2013, čj. 57070/ENV/13, ze dne 14. 8. 2013, čj. 57633/ENV/13, a ze dne 16. 10. 2013, ČJ. 76395/ENV/13,*
- *Ukládám vypracovat novou návrhovou část plánu péče o NP Šumava respektující požadavky na soulad s platnou právní úpravou, věcnou správnost a přehlednost. Zdůrazňuji, že návrhová část plánu péče musí respektovat zákon o ochraně přírody a krajiny, konkrétně ustanovení §38 odst. 1, který určuje charakter a obsah tohoto odborného a koncepčního dokumentu ochrany přírody. Plán péče se musí dále držet požadavků daných vyhláškou č. 64/2011 Sb., pro obsah plánu péče o národní park, neměl by obsahovat opatření, která v zásadě nevedou k zachování nebo zlepšení stavu předmětů ochrany národního parku. Je potřebné zachovat návaznost na předchozí plán péče (platný v letech 2001 - 2013), nově navržené cíle zohlední strategické směřování ochrany přírody tohoto území i v souladu s mezinárodními standardy pro tuto kategorii zvláště chráněných území. Je nezbytné, aby návrh řešil celé území NP, cíle, způsob péče a opatření musí vycházet z vyhodnocení stavu předmětů ochrany národního parku, evropsky významné lokality a ptačí oblasti. Jednotlivé kapitoly návrhu je nezbytné formulovat ve vzájemných vazbách a vycházet ze závěrů rozborové části plánu péče. Je nezbytné vymezit dílčí plochy s odlišnými způsoby péče o ekosystémy a jejich složky vycházející z cílů ochrany národního parku (§ 1 písm. g) vyhlášky č. 64/2001 Sb.). Na vhodně vymezené dílčí plochy mohou být vázány i konkrétní způsoby managementu. Vzhledem k tomu, že celé území NP Šumava je zahrnuto do Evropsky významné lokality Šumava (nařízení vlády č. 132/2005 Sb., novelizováno NV č. 208/2012 Sb.) a Ptačí oblasti Šumava (nařízení vlády č. 681/2004 Sb.) musí plán péče obsahovat Zásady péče o EVL a PO Šumava. Tyto zásady nahrazují na území národního parku souhrny doporučených opatření zpracované pro zachování nebo zlepšení dochovaného stavu předmětů ochrany EVL a PO. Plán péče musí obsahovat řešení známých střetů ve vztahu k předmětu a cílům ochrany NP a střetů při realizaci a naplnění cílů EVL a PO. Zásady hospodářského, rekreačního, sportovního či jiného využívání národního parku je nezbytné vždy formulovat ve vazbě na potřeby ochrany přírody v území s cílem eliminovat možné negativní vlivy a rozpor s cíli ochrany. Nově navrženou návrhovou část plánu péče o NPŠ doporučuji projednat se zástupci ministerstva před termínem zahájení jednání s delegovanými zástupci obcí v Radě NPŠ. V případě potřeby jsme připraveni poskytnout potřebnou součinnost.*

Pokud jde o charakter citovaného dokumentu, je nesporné, že se jedná o pokyn, tedy ve smyslu § 82 soudního řádu správního o zásah. Nicméně jedná o pokyn, který není v rozporu se zákonem o ochraně přírody. Namítaný dokument čj. 11751/ENV/15 je aktem řízení Ministerstva životního prostředí vůči Správě Národního parku Šumava, zřízené

ministerstvem, který obsahuje požadavky na úpravu návrhu tak, aby byl odstraněn rozpor s platnou právní úpravou a bylo dosaženo potřebné odborné úrovně. Ze zákona o ochraně přírody jednoznačně vyplývá kompetence žalovaného řídit a usměrňovat činnost správ národních parků a dohlížet na to, aby nedošlo k porušení platné právní úpravy. K zásahu do procesních práv obcí, daných ustanovením § 20 odst. 3 téhož zákona, podle názoru soudu nedochází, neboť upravený text návrhu plánu péče, zohledňující požadavky ministerstva, je projednáván s delegovanými zástupci obcí do Rady národního parku při plném zachování jejich procesních práv.

Důvody, pro které se žalovaný odchýlil, byly konstatovány již dopisem žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. 75037/ENV/13, adresovaném Správě Národního parku Šumava a Chráněné krajinné oblasti Šumava, v němž se především konstatuje, že návrh *Plánu péče o Národní park Šumava na období 2014-2028, se odchýlil od požadavků na obsah plánu péče o území národního parku. Plán péče obsahuje opatření, jejichž realizace je v rozporu s platnou právní úpravou nebo není v kompetenci Správy Národního parku, neboť se musí držet požadavků daných § 38 zákona o ochraně přírody, vyhláškou č. 64/2011 Sb. a metodickým pokynem MŽP, kterým se stanoví obsah plánů péče o národní parky a jejich ochranná pásma a postup jejich zpracování, projednávání a schvalování (Věstník MŽP 7/2008). Plán péče musí řešit celé území národního parku. V rozborové části je např. uvedeno neúplné hodnocení přirozenosti lesních porostů podle vyhlášky č. 64/2011 Sb. Toto hodnocení bylo provedeno pouze u lesů ve státním vlastnictví a u lesů, které má Správa NP a CHKO Šumava v nájmu na území Národního parku Šumava, zcela chybí toto hodnocení pro lesy nestátních vlastníků. Chybí rovněž vymezení dílčích ploch s odlišnými způsoby péče o ekosystémy a jejich složky vycházející z cílů ochrany národního parku (§ 1, písm. g) vyhlášky č. 64/2001 Sb.). Na vhodně vymezené dílčí plochy mohou být vázány i konkrétní způsoby managementu lesních porostů a tím je možné se vyhnout nejasnostem souvisejícím s variantním popisem managementu dle původní a navrhované zonace.*

Městskému soudu v Praze nepřísluší hodnocení Plánu péče o Národní park Šumava jako takového, nicméně došlo-li mj. k opomenutí částí tohoto parku, tj. lesů nestátních vlastníků, lze potom takový plán považovat za nekomplexní, který vyžaduje následné nutné obsahové úpravy textu dohodnutého plánu péče, jak se konstatuje v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 286/2014 – 38. Je tedy zřejmé, že existoval legitimní důvod k tomu, aby byl sestaven zcela nový Plán péče Národního parku Šumava, a tudíž žalovaný důvodně nemohl zcela respektovat povinnost uloženou mu pod bodem IV. rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 99/2014 – 99. Za podstatné proto soud v inkriminované věci považoval, zda nově vypracovaný Plán péče je řádně projednáván se žalobci. Jelikož v tomto ohledu žalobci neuplatnili žádné námitky, musel z toho soud vyvodit závěr, že jejich procesní práva jsou respektována a žalobní námitka nemohla být důvodná.

Městský soud v Praze dospěl ze shora uvedených důvodů, že podaná žaloba byla nedůvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního zamítnul.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková